

felrémlelő partok

az így alatt meddig rejtgetjük eldobozolt
felemlé'keinket?
van-e idő, mikor már nem így van? nem úgy, hogy
egy kilógó zsinór elig, beleszédülünk.
hogy felhúzza a bűgőcoigát.
és coavar. széltép a büntudat.

ma az fessit, hogy szidtam az istent. előtte, azóta soha.
egy ostoba játék miatt, tengerpartos volt az is, só's, mint
az izzadság a halántékomon.

felütik fejük a szégyenek.

óvoda'ban egyszer rosszul mondtam anyukám vezeték-
nevét. úgy tűnt, nem tudom. kísérlenek, mint a
fehér part, amiről álmodni szoktam. és nincsenek.
nincsenek lábnyomaim. máskor van a homokban
valami sűrűbe, valami homályos, meg érzek egy kis
húgyszagot. ilyenkor balaton. szalad a part, sorban
homokvárak. az egyikben én élek. van árok meg híd is,
erkély is ablak a bátyáimon. meg zászló. és én
vagyok a mexitla'ban is. (még jó, hogy.)
minden nap földig rombolom.

talpra

gondolkodni másodosztályú gyorsvonaton
lehet kavicszagu németek között mozgásvadász
beszélő kocsiiban nem jó ehhez közel kell
meg zabatolási amitől hullámos lesz minden betű
akkor jó akkor emberi megtörtetés a szavak a papír-
széleken megtörtetés a zabatolási puhán törés szemem
megélt a tej beáramlik az ablakon kiáramlata
az ablakon

a his tó meg ami talán kétezer-tizenegyben telt fel mielőtt
vizen állt a földet a tó a búza között kiáradt
olt úszkáltak hetekig azok a fehér madarak mindig akad
valami nézni-látnivaló persze figyelni sem árt nyáron a
soproni vonalon a keréberdőt előt láttam többször fehér
halmokat utánom jötték én utánam néha látom őket
fehér állatokat egyszer egy nyúl ült a győri vasútállomásnál
a síneken ki is mondtam egy ó-t, de megint csak egyedül
voltam ki tudja mire gondolok valaki emlékszik-e rá

ki lehet az aki az ablakon kihajol kinek megy tele a szája
hajjal nehéz lenyelni a hosszú szálatokat köhögni kell túl
fullasztanák nem erre való ki kell köpni mindent amit
valaha lenyeltem, ki kell köpni a nyálas csomót mert nem
oldja a gombosar sem a mozdonyra kötöm a véget
húzza húzza ki belőlem nehéz nehéz mert hányni kell
mert síni és fulladozni kell de így lesz vége csak így lehet
és akkor majd feljön és majd állhat és remegés fehér leszek
mint a madarak mint a nyulak és nézem és nézem és
kinn lesz a benn mint és a tej az út csak legyen elég
sín elég mozdony elég vonat

átzállás

egy öregasszony kőborkutya-szemmel.
kezében egy szállatnyá nárcisz,
szorítja görcsösen a testéből sarjadat
maradék tavaszt.

mi lett a megigéit kibeleltel?
próbálok követni haptadó tekintetét,
a gyorsan változó nézésirányt.
egy villanás csab, míg tükröződöm retinaján.

kerdés a hideg.
átjár a tél.

mintha tudná.
mintha sejtene.

*

öt perc késéssel felsír egy biszteret,
egy cserepő helyett, ahol a másik vonalon
esúszott ki belőlem negyvenkét fokban.

minden átzálláskor valamit elhagyok.

fájdalomcsillapító

ki tudja

ki lett volna
nővérem

ha anyámban el nem nyomom

*

egy gazdátlan múltban
ami nem történt meg
csak azt tartotta bűnnek

közelségre és életre ahítózott

a férfiakat hajnalban gyűlölte leginkább
mikor gyomra borogni kezdett
a fal felé fordulva zárta becsitbe lábát
(képte hogy ez a rész legyen zárdójelben
vagy inkább törlődjön teljesen)
ne helyen feszülő izmokkal
beszélve az ismeretlen lehetet
hatán a másnapos horkolást

de az este is férfi volt

a távolság csak úgy enyhült
ha hajnalban újra magában engedte.

duplakávé

van hogy a duplakávé sem segít
kettőt inni másfél szeretővel

magatartásában ma reggel nincsen tartás
növelem

^{velem}
a kagylóra hull

morajlik egy dagályos éjszaka

duplaöblítéssel folyadék a cseppfolyós percelé

terzetek

havonta egyszer radt csak arra hogy
megkeményedett és kicsikbáadt a teste

sötétben is tudta hol a vizes palack
hagyta hogy

a folyadék áthaladjon rajta
dolgozzon hivatalos rendszerre

közben szeretőbet szaimolt
emlékfilmeket elemzett

hímencvitelt egy-egy lépét
átugrott részleteket

majd hat óra múlva recés léssel
szétfűrészelte a műanyag flakont

másfél liter

épp ennyi magzatviz férne belé

súrlódás

mért költöztem a kőházzal szembe
hol születtem

ki vagyok
hajolva az ablakon
függök a sávokra
festeni magam szeretem
hasamat csokigolyókkal bombázom
de a fejem fáj

méregesebb
vatta a tükrös szebiénybe
nem tudom

hol vagy
de a fejem fáj
alján sírólószuvas
az idegen hádalsat tisztítani kell
ki kéne pakolni mindent teljesen
ki tudja
ki lakik itt
ebben a rekeszben

beszélgetünk

az indiai nyárban, mikor hosszú a fény,
időt hagyunk a folyónak és a parti homokba
ágyazódott szélnek. hadd vessen árnyékot.

egy irányba nyúlunk:

a két folt össze.

ujjamat futatom szélén, hallgató'sod
leképezem a nedves anyagba,

az indiai nyárban, mikor hosszú a fény.
jobb így, mintha volna.

mintha léteznél.

Szenvedő szerkezet

Gályák lebegnek fehér párában. Olyan a nap, mint a hold.
Kisbomárom, Nagybomárom távolcaba, mintha nem is
kötne össze őket a folyó. Nincsen rév.

Köd van.

Nagyapám ma almos. Betábarom a lábát. Előbb a
papucsot veszi ki, bal lábát a jobb után, balt a jobb után.
Lábujjával totyka le. Nehéz. Lehajol, kitapogatja a scúrt
mamuszát, katonás pártuxamba rendezi. Felgyenesedik.
Mégpihen. Párnát igazgat, legyebb csúszik a banapén,
ki az időből. Fejl. bízrel támaszt, hajlított térdrel
oldalra dől. Bebugyalálom elfagyott lábait. Mint a bő.
Túrni kell. Eltűntetni, gyömöszölni, ne lógjon ki semmi,
úgy csinálni, ahogyan kell, ahogy a laudrt is le kell hozni
a padlásról teregetés után, ne kelljen feleslegesen felmenni
érte, ahogy a képeknek is úgy kell állni a polcon,
ahogy oda lettek rakva, szenvedő szerkezetben,
középen öreganyám, mellette a húga meg a szegénygyermekek.
Mindennek megvan a maga rendje. A hatalnaks is.

Nem orzlik a köd.

Nagyapám ül az ágyon, számokat ír egy papírosra,
hogy aszongya: egy, kilenc, három, hét, hetvenhét, hét száz-
hetvenhét, kilencvenkilenc, akkor az anny, mint... Megolvasza,
írja sorba, egymás alá, a papí hátoldalára, sarokába,
szélére, az asztalra is. Mit ír, mit ír? Hát számokat,
beszámítom, számokat. Mit jelentenek? Hát számokat.
A számok azok számok. Annyi, amennyi.

Kérelhetetlen válasz ez, súlyos, mint az ég végén
lógó fekete, lyukas borongó, amiből tört lábat
húzza majd két hét múlva, combnyaktörés után.

Sűrűsödik a hód.

Falubeliék lépnek elő, halottak ülnek ágya szélére.
Beszélget. Zátogatja apja-anyja, megbolondult
nővérei. Eltűnik a nap. Gödrök maradnak,
megátsandók. Temetni kell. Lábak, kezek, arcok
nem lóghatnak ki. Parancs. Ez volt a parancs.

Szálljon fel a hód!

Süss fel, nap! Ne hagyd, hogy megfagyjunk kertjeid alatt.

félárnyék

fa'kra emlékszel. főleg rájuk.
kérgük illatára. az ízére is egy kicsit.
árnyékük átövi az udvart.
a tied közöttük elvész.

kukoricát moszolja a piros sámlin.
nem bírja még a hexed. hagyod is.
más dolog is próbálásra készlet.
a terasz oldala pikkelyes, a pikkelyen
vékony réteg moha. ahol megnő,
onnan kibeparod. fekete üben végződik a köröm.

a fa'k alatt mozgás van.
járkálnak derékban végződő emberek.
csak törzsük van. mint a fá'knak.
meg munkásnadrágjaik és bakancsaik.
és ki tudja, hol végződnek.
az arcukat te rajzolod.
sosem tévedsz,
ahogyan benned van,
úgy igaz.

...

sorsaink mozgása hullám,
imbolygunk leveleinbe írva.
de tudni vélem a gyökereket:
a gyökerekből a borona maga.
együtt állunk.

vörös

az összeadás eredménye
ugyanaz mint a kivonásé
a felismerés
(összettel vésem)
magamat szeretem

zöld

szép lassan elaprózodom
fűszálak és gombák között
szertegurulva honnan néztele
annyifélek az ablakok
mind egy

kék

a pillanatnyi otthonokat
igyekezem számban tartani
üveggolyók
néha lenyelem őket majd
kibőpöm és vizsgálom
holdfényben kékeke